

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. R.**, zast. Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem se sídlem Blahoslavova 72/4, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2013, čj. KUOK 47367/2013, sp. zn. KÚOK/27115/2013/ OSL-P/7230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 23. 2. 2016, čj. 76 A 27/2013-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Pavlovi Kužílkovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal návrh na projednání přestupku, jehož se ublížením na jeho cti měla dopustit obviněná L. P. dne 30. 7. 2012. Po konání ústního jednání ve věci dne

25. 9. 2012 žalobce navrhl projednání dalšího přestupku, kterého se měla obviněná dopustit při ústním jednání ublížením mu na cti jiným (dalším) slovním projevem. Návrh na projednání přestupku spáchaného ublížením na cti při jednání dne 25. 9. 2012 podal proti obviněné také jeden ze svědků ve věci – V.P. – a to pro jiný slovní projev učiněný obviněnou. Rozhodnutím Magistrátu města Přerova ze dne 30. 1. 2013, čj. MMPr/013474/2013 byla ve výroku I. tohoto rozhodnutí obviněná shledána vinnou z přestupků proti občanskému soužití podle dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterých se dopustila tím, že žalobce urazila na cti, a to dne 30. 7. 2012 slovním projevem „*to neznamená, že hloupě věříš v Boha a chodíš do kostela, že mě něco dokážeš, já mám známosti, jsem čestná*“ a dne 25. 9. 2012 slovním projevem „*že tento host pan R., že jsem se o něm doslechla, že má ve spoustě restauracích zákaz, protože majitelé hospod, kteří mě informovali, že je to problémový člověk*“. Výrokem II. byla obviněná za uvedené dva přestupky uložena pokuta 800 Kč, výrokem III. jí byla uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení. Výrokem IV. bylo zastaveno řízení o přestupku, jehož se měla obviněná dopustit vůči svědkovi dne 25. 9. 2012.

[2] O odvolání žalobce a V. P. rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 5. 2013, čj. KUOK 47367/2013, sp. zn. KÚOK/27115/2013/OSL-P/7230 tak, že výrokem I. zrušil část výrokové části rozhodnutí Magistrátu města Přerova týkající se přestupku obviněné ze dne 25. 9. 2012 a řízení v této části zastavil, neboť u tohoto jednání neshledal naplnění všech znaků skutkové podstaty předmětného přestupku ani jiného přestupku. Výrokem II. žalovaný změnil zbývající část výrokové části rozhodnutí Magistrátu města Přerova týkající se přestupku obviněné ze dne 30. 7. 2012 tak, že ve výroku o sankci slova „*za spáchané přestupky*“ nahradil textem „*za spáchaný přestupek*“ a ve zbytku tuto část rozhodnutí magistrátu potvrdil. Ztotožnil se se závěrem magistrátu o naplnění znaků skutkové podstaty uvedeného přestupku a nově posoudil magistrátem uloženou úhrnnou sankci za dva přestupky jako odpovídající i za jen jeden spáchaný přestupek. Výrokem III. žalovaný zamítl pro nepřípustnost odvolání svědka V. P.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) nejprve usnesením ze dne 11. 2. 2015, čj. 76 A 27/2013-36, odmítl žalobu proti výroku III. rozhodnutí žalovaného. Následně rozsudkem ze dne 17. 2. 2015, čj. 76 A 27/2013-39, žalobu proti výroku I. rozhodnutí žalovaného odmítl a žalobu proti výroku II. rozhodnutí žalovaného zamítl.

[4] Ke kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 11. 2015, čj. 10 As 60/2015-30, rozsudek krajského soudu ze dne 17. 2. 2015, čj. 76 A 27/2013-39, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[5] Naposledy krajský soud rozsudkem ze dne 23. 2. 2016, čj. 76 A 27/2013-62 žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[6] Proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 2. 2016, čj. 76 A 27/2013-62 podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že mu bylo upřeno právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí správního orgánu, neboť nebyl o možnosti prostudovat podklady poučen.

[8] Krajský soud podle stěžovatele neuspokojivě vysvětlil námitku vnitřního rozporu rozhodnutí správního orgánu, spočívající v tvrzení, že žalovaný rozdělil rozhodnutí magistrátu do dvou výroků, přičemž první výrok se týkal skutku ze dne 25. 9. 2012 a druhý výrok skutku ze dne 30. 7. 2012. Ohledně skutku ze dne 30. 7. 2012 však došlo ke změně pouze ve výroku o sankci a „*ve zbytku této části*“ bylo rozhodnutí magistrátu potvrzeno, což podle stěžovatele znamená, že byl potvrzen i výrok magistrátu ve vztahu ke skutku ze dne 25. 9. 2012, zatímco ve vztahu ke skutku ze dne 30. 7. 2012 pak podle stěžovatele žalovaný meritorně nerozhodl. Tato vada podle stěžovatele založila nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost správního rozhodnutí.

[9] Stěžovatel rovněž namítl, že jednání obviněné dne 25. 9. 2012 naplňuje skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití.

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a kasační stížnost označil za nedůvodnou. K námitce stěžovatele ohledně posouzení jednání obviněné ze dne 25. 9. 2012 uvedl, že krajský soud ani žalovaný netvrdili, že obviněná předmětné prohlášení „*pronesla bez svého přesvědčení, tedy bez vědomého jednání*“, jednání obviněné ale nebylo urážlivé ani zesměšňující. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného a vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o opakovanou kasační stížnost, posoudil Nejvyšší správní soud nejprve, zda je tato kasační stížnost přípustná. Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, „*jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*“ Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165 dospěl k závěru, že z uvedeného zákazu existují výjimky. V citovaném usnesení Nejvyšší správní soud, v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, uvedl, že § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. „*nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního*

stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.“

[13] Předcházejícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu bylo zrušeno dřívější rozhodnutí krajského soudu z důvodu nevypořádání se s žalobními námitkami, neboť krajský soud nevzal v potaz aktivní legitimaci stěžovatele podle § 65 odst. 2 s. ř. s., a pouze obecně uvedl, že stěžovatel netvrdil „*postižení jeho jmenovitého práva či povinnosti a dotčení v právní sféře*“ (odůvodnění výroku I.) a že „*[v]ýrok II napadeného rozhodnutí není svou povahou a podstatou (...) podřaditelný pod § 65 odst. 1 s. ř. s. a není tak rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví*“ (odůvodnění výroku II.). Rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud předcházejícím rozhodnutím zrušil z důvodu procesního pochybení. Kasační stížnost je s ohledem na výše uvedené a na ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů; neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení trpělo vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[15] Námitku, podle které bylo stěžovateli upřeno právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí, shledal Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím rozsudku opožděnou a podle § 109 odst. 5 s. ř. s. se jí nezabýval. Ze stejného důvodu se jí nemůže zabývat ani v tomto řízení

[16] Nejvyšší správní soud nesdílí stěžovatelovu námitku neuspokojivého vypořádání žalobní námitky vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalovaného krajským soudem. Krajský soud srozumitelně vysvětlil, že rozhodnutím Magistrátu města Přerova byla obviněná shledána vinnou ze dvou přestupků. Následně žalovaný řízení o přestupku ze dne 25. 9. 2012 zastavil a ponechal uznání viny pouze u přestupku ze dne 30. 7. 2012, v důsledku čehož musela být opravena i textace „*za spáchané přestupky*“ na „*za spáchaný přestupek*“. Na přestupek ze dne 30. 7. 2012 se přitom vztahovala výroková část rozhodnutí žalovaného, již bylo rozhodnutí Magistrátu města Přerova podle § 90 odst. 5 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve zbytku potvrzeno. Rozhodnutí žalovaného proto není nepřezkoumatelné ani nesrozumitelné.

[17] Nejvyšší správní soud se též ztotožňuje s názorem žalovaného a krajského soudu, podle něhož jednání obviněné dne 25. 9. 2012 nebylo urážlivé ani zesměšňující. Obviněná předmětný výrok pronesla jako neutrální tvrzení, o kterém se doslechla a nikterak jím nevyjadřovala své přesvědčení. Stěžovatel neutralitu výroku obviněné nijak nezpochybňoval. Stěžovateli lze sice dát za pravdu, že u přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) postačuje zavinění z nedbalosti, v případě jednání obviněné však nejen že nebylo prokázáno zavinění žádné, ale nešlo ani o protiprávní jednání. Nebylo je proto možno kvalifikovat jako přestupek proti občanskému soužití. Stěžovateli bylo v předcházejícím kasačním rozsudku Nejvyššího správního soudu objasněno, že ačkoliv byl jako navrhovatel účastníkem správního řízení, nelze v projednávané věci dovést přímý zásah

pokračování

do jeho hmotněprávní sféry ve vztahu k řešení otázky viny a sankce obviněné, neboť tato otázka je věcí vztahu mezi státem a obviněnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

[20] Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 20. 8. 2013, čj. 76 A 27/2013-21 pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát, který stěžovatele zastupuje i v řízení o kasační stížnosti; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený advokát v podání ze dne 30. 3. 2016 vyčíslil odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti. Soud rozhodl, že ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), požadovaná odměna za jeden úkon právní služby po 3100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci kasační stížnosti ze dne 21. 3. 2016, a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 zákona č. 235/2004 Sb. činí 714 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4114 Kč. K zaplacení odměny soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu